

Carol Robert

George Coșbuc

Stăpânul țării feudale
Râdea de Basarab, pe cale
Venind cu sutele de-arcași
Turnați în zale,
Ce-i pentru-acești viteji ostași
O țară largă de trei pași?

Sărmanul vodă, cum îl cheamă,
O fi-n pământ acum de teamă!
Ce minte-o să-l învăț! Să-l fac
Să ție seamă
Că eu sunt eu, și nu mă-mpac
C-un biet ca el, cioban sărac!

Uitat-a că-i născut să fie
Păstor de oi și slugă mie?
De barbă însă am să-l scot
Din vizunie.
Ce câini îl apără? Socot
Să-l spânzur eu cu câini cu tot!

Curând, flăcăi! E plin paharul!
Auzi ce-mi scrie-acum tâlharul
Dar cine crede el c-ar fi
Maghiarul?
Și regele râzând s-opri
Și-aceste vorbe le citi:

Mărite crai! Îți spui prin carte,
Că vecinic dinspre-a noastră parte
Vrem binele! Suntem cei foști
Și mai departe
Și-acum tu uiți că ne cunoști
Și-alergi în strângere de oști!

Eu sunt mai slab. Zic eu de mine.
V-am dat haraci, că se cuvine,
Pe plac eu multe v-am făcut
Să fie bine.
Voi Severinul l-ați bătut:
Vi-l las, măcar eu n-aș fi vrut!

Dar o rugare eu ți-aș face:

Să mi te-ntorci în bună pace,
Să te ferești, măria ta,
De drumul încoace.
Că mai pe-aproape de veți da
Nici unul viu nu veți scăpa!

De hohote vuit-a malul;
S-a dat cu spaimă-n lături calul
Lui Robert. Tomo, fii stăpân
Că-ți pierzi Ardealul!
Nu-i prost românul că-i bătrân,
E prost că-i minte de român!

Și-așa râzând, în zi de vară,
Frumoasele lor oști intrară
Adânc prin munții românești,
Adânc spre țară.
O, nu ți-aduc vulturii vești,
Roberte, în drum ca să te-oprești?

Căci iată, colo la strâmtoare,
S-aude un corn de vânătoare
Și multe-apoi, chiuituri
Răsunătoare.
Se umple codru-ntreg de guri
Și ies românii din păduri.

Jucându-și coiful alb pe creste
Ei vin, și nu le prinzi de veste,
Năvalnic cad și iuți răsar
Ca din poveste.
Ei intră-n desetul maghiar
Și unde-ajung, îl lasă rar.

O, bieți maghiari, striviți în vale!
Ce mândri-ați mai venit pe cale,
Atâtea sute de arcași
Turnați în zale!
Cum pier acum acești ostași
În țara largă de trei pași!

Și, fala lor uitând-o toată
Mureau zdrobiți, și ca să poată
Să-și scape capul, rupți și goi
Fugeau în gloată.
O, și la ziua cea de-apoi
Vor râde-aceste văi de voi!

Tu-n gând bolboroseai o rugă
Și nu gândeai decât la fugă,
Și-n spate, rege, tu ți-ai pus
Vestmânt de slugă
Un gând nebun mi te-a adus
Și-acum te bate Cel-de-sus!

Venit-a Dumnezeu să certe
Mândria ta, Carol Roberte!
De nimeni n-ai voit s-ascuți,
Cel Sfânt te ierte!
Din pilda ta cunoaștem mulți
Că știu și regii-umblă desculți!